

Alguna cosa gran i que sigui amor (V): Com es descobreix la vocació?

Hi ha tantes històries de vocació com persones. En aquest article es mostren algunes de les fites més freqüents en aquest camí pel qual s'obté la convicció sobre la vocació.

18/03/2019

El sol s'ha post a Judea. Un inquiet Nicodem acudeix a Jesús. Busca

respostes al que bull en el seu interior. La flama d'un llum esculpeix els seus rostres. El diàleg que hi ha entre murmuris és ple de misteri. Les respostes del Natzarè a les seves preguntes el deixen perplex. Jesús li adverteix: «El vent bufa allà on vol; en sents la remor, però no saps d'on ve ni on va. Així mateix passa amb el qui neix de l'Esperit» (*Jn 3, 8*). La vocació, tota vocació, és un misteri, i el seu descobriment, un do de l'Esperit.

Diu el llibre dels Proverbis: «Tres coses m'ultrapassen i una quarta no la comprenc: el camí de l'àguila per l'aire, el camí de la serp damunt la roca, el camí de la nau en alta mar, el camí de l'home en la dona» (*Pr 30, 18-19*). Amb més raó encara, qui, sense l'ajuda de Déu, podria seguir el rastre de la gràcia en una ànima, identificar-ne el propòsit i descobrir el sentit i la destinació d'una vida? Qui, sense estar guiat pels dons de

l'Esperit Sant, seria capaç de saber «d'on ve i on va» aquest buf diví en l'ànima, moltes vegades audible en forma d'anhels, incerteses, presagis i promeses? És quelcom que ens supera totalment. Per això, el primer que necessitem per entreveure la nostra crida personal és humilitat: posar-nos de genolls davant de l'inefable, obrir el nostre cor a l'acció de l'Esperit Sant, que sempre ens pot sorprendre.

Per descobrir la nostra vocació, o per ajudar algú a fer-ho, no és possible, per tant, «oferir fórmules prefabricades, ni mètodes o reglaments rígids».[1] Seria com intentar «posar rails a l'acció sempre original de l'Esperit Sant»,^[2] que bufa on vol. En una ocasió, van preguntar al cardenal Ratzinger: «Quants camins hi ha per arribar a Déu?». Amb desconcertant senzillesa, va respondre: «Tants com homes».[3] Hi ha tantes històries de vocació com

persones. En aquestes pàgines mostrarem, per ajudar a reconèixer-les, algunes de les fites més freqüents en aquest camí pel qual s'obté la convicció sobre la pròpia vocació.

Inquietud de cor

Nicodem percep una inquietud en el seu cor. Ha sentit predicar Jesús i s'ha commogut. Tanmateix, alguns dels seus ensenyaments l'escandalitzen. Ha presenciat amb sorpresa els seus miracles, sí, però li inquieta l'autoritat amb què Jesús expulsa els mercaders del Temple, al qual anomena «la casa del meu Pare» (cf. *Jn* 2, 16). Qui s'atreveix a parlar així? D'altra banda, en el seu interior amb prou feines pot reprimir una esperança secreta: Deu ser aquest el Messies? Però encara està ple d'incerteses i de dubtes. No acaba de fer el pas de seguir obertament Jesús, tot i que busca respostes. I, per això, acudeix a Ell de

nit: «Rabí, sabem que ets un mestre enviat per Déu, perquè ningú no podria fer aquests senyals prodigiosos que tu fas si Déu no estigués amb ell» (*Jn 3, 2*). Nicodem està inquiet.

El mateix passa amb altres personatges de l'Evangelí, com aquell jove que s'apropa un dia corrent a Jesús i li pregunta: «Mestre, quina cosa bona haig de fer per a obtenir la vida eterna?» (*Mt 19, 16*). Està insatisfet. Té el cor inquiet. Pensa que és capaç de més. Jesús li confirmarà que la seva cerca té fonament: «Només et falta una cosa...» (*Mc 10, 21*). També podem pensar en els apòstols Andreu i Joan. Jesús, en veure que el segueixen, els pregunta: «Què busqueu?» (*Jn 1, 38*). Els uns i els altres eren «cercadors»: esperaven un esdeveniment meravellós que canviés les seves vides i les omplís d'aventura. Tenien

l'ànima oberta i famolenca, plena de somnis, anhels i desitjos. Inquieta.

En una ocasió un jove va preguntar a sant Josepmaria com se sentia la vocació a l'Obra. La seva resposta va ser: «No és una qüestió de sentiment, fill meu, tot i que un s'adona de quan el Senyor el crida. S'està inquiet. Es nota una insatisfacció... No estàs content de tu mateix!». [4] Sovint, en el procés de cerca de la mateixa vocació, tot comença amb aquesta inquietud de cor.

Una presència amorosa

Però, en què consisteix aquesta inquietud? D'on ve? En relatar l'escena del jove que s'apropa al Senyor, sant Marc diu que Jesús, mirant-lo, el va estimar (Mc 10,21). Això fa també amb nosaltres: d'alguna manera, percebem en la nostra ànima la *presència* d'un amor de predilecció que ens escull per a una missió única. Déu es fa present

al nostre cor i cerca la *trobada*, la comunió. Tanmateix, aquesta meta encara està per assolir, i d'aquí ve la nostra inquietud.

Aquesta presència amorosa de Déu en l'ànima es pot manifestar de maneres diferents: anhels d'una intimitat més gran amb el Senyor; il·lusió de sadollar amb la meua vida la set de Déu de les ànimes; desitjos de fer créixer l'Església, família de Déu al món; enyorança d'una vida en la qual veritablement rendeixin els talents rebuts; el somni d'alleujar tant sofriment a tot arreu; la consciència de ser un afavorit: «Per què jo tant i d'altres tan poc?».

La crida de Déu també es pot revelar en esdeveniments aparentment fortuïts, que remouen interiorment i deixen com un rastre del seu pas. En contemplar la seva vida, explicava sant Josepmaria: «El Senyor em va anar preparant a desgrat meu, amb

coses aparentment innocents, de les quals es valia per ficar en la meva ànima aquesta inquietud divina. Per això he entès molt bé aquell amor tan humà i tan diví de santa Teresa del Nen Jesús, que es commou quan a les pàgines d'un llibre es veu una estampa amb la mà ferida del Redemptor. També a mi m'han passat coses d'aquest estil, que m'han remogut».[5]

Altres vegades, aquesta presència amorosa es descobreix a través de persones o maneres de viure l'Evangelí que han deixat l'empremta de Déu en la nostra ànima. Perquè, tot i que de vegades és un esdeveniment o una trobada inesperada el que ens canvia la vida, és molt habitual que la nostra crida prengui forma a partir del que hem viscut fins aquell moment. Finalment, de vegades són algunes paraules de la Sagrada Escriptura les que fereixen l'ànima, nien a l'interior

i ressonen dolçament, potser fins i tot per acompanyar-nos al llarg de la vida. Això li va passar, per exemple, a santa Teresa de Calcuta amb una de les paraules de Jesús a la Creu: «Tinc set» (Jn 19, 28); o a sant Francesc Xavier, per a qui va ser decisiva aquesta pregunta: «Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida?» (Mt 16, 26).

Però potser el més característic d'aquesta inquietud de cor és que pren la forma del que podríem anomenar una *simpatia antipàtica*. Amb paraules de sant Pau VI, la crida de Déu es presenta com «una veu inquietant i tranquil·litzant a un temps, una veu dolça i imperiosa, una veu molesta i, alhora, amorosa».

[6] La crida ens atreu alhora que ens produeix rebuig; ens impulsa a abandonar-nos en l'amor, alhora que ens espanta el risc de la llibertat: «Ens resistim a dir que sí al Senyor, es vol i no es vol».[7]

Unir els punts en l'oració

Nicodem acudeix a Jesús empès per la seva inquietud. La figura amable del Senyor ja és present al seu cor: ja ha començat a estimar-lo, però necessita trobar-se amb Ell. En el diàleg que segueix, el Mestre li descobreix nous horitzons: «T'ho ben asseguro: ningú no pot entrar al Regne de Déu si no neix de l'aigua i de l'Esperit», i el convida a una vida nova, a un nou començament; a néixer «de l'aigua i de l'Esperit» (*Jn 3, 5*). Nicodem no ho entén, i pregunta amb senzillesa: i com pot ser tot això? (cf. *Jn 3, 9*). En aquesta trobada cara a cara amb Jesús, a poc a poc, anirà prenent forma una resposta sobre qui és ell per a Jesús, i qui hauria de ser Jesús per a ell.

Perquè la inquietud de cor adquireixi un significat rellevant en el discerniment de la mateixa vocació, s'ha de llegir, valorar i interpretar en

l'oració, en el diàleg amb Déu: «Per què passa això ara, Senyor? Què em vols dir? Per a què aquests anhels i inclinacions al meu cor? Per què això m'inquieta a mi i no als qui m'envolten? Per què m'estimes tant? Com puc fer un millor ús d'aquests dons que m'has donat?». Només amb aquesta disposició habitual d'oració s'entreveu la cura amorosa de Déu — la seva Providència— en els esdeveniments de la nostra vida, en les persones que ens hem anat trobant, fins i tot en la manera en què s'ha anat modelant el nostre caràcter, amb els seus gustos i aptituds. És com si Déu, al llarg del camí, ens hagués anat posant uns punts que, només ara, en unir-los en l'oració, van agafant la forma d'un dibuix reconeixible.

Benet XVI ho va explicar així: «El secret de la vocació està en la relació amb Déu, en l'oració que creix justament en el silenci interior, en la

capacitat de sentir que Déu és a prop. I això és veritat tant abans de l'elecció, o sigui, en el moment de decidir i partir, com després, si es vol perseverar i ser fidel en el camí».[8] Per això, per a qui es preguntí per la seva vocació, la primera cosa i la més fonamental és apropar-se a Jesús en l'oració, i aprendre a mirar amb els seus ulls la vida d'un mateix. Li passarà potser com a aquell cec a qui Jesús unta amb saliva els ulls: al principi hi veu borrós; els homes li semblen com arbres errants. Però deixa que el Senyor hi insisteixi, i ho acaba veient tot amb claredat (cf. *Mc* 8, 22-25).

El detonador

Dos anys més tard d'aquella trobada nocturna amb Jesús tindrà lloc un esdeveniment que obligarà Nicodem a prendre una posició definida, i a donar-se a conèixer obertament com a deixeble del Senyor. Instigat pels

prínceps dels sacerdots i els fariseus, Pilat crucifica Jesús de Nazaret. Josep d'Arimatea aconsegueix el permís per retirar el seu cos i sepultar-lo. I sant Joan escriu: «També hi va anar Nicodem, el qui temps enrere havia visitat Jesús de nit»(Jn 19, 39). La Creu del Senyor, l'abandonament dels seus deixebles, i potser l'exemple de fidelitat de Josep d'Arimatea, interpel·len personalment Nicodem i l'obliguen a prendre una decisió: «Els altres fan això; jo, què faré amb Jesús?».

Un detonador és una petita quantitat d'explosiu, més sensible i menys potent, que s'inicia per mitjà d'una metxa o una espurna elèctrica, i fa esclatar així la massa principal d'explosiu, menys sensible, però més potent. En el procés de cerca de la vocació és freqüent que hi hagi un esdeveniment que, com un detonador, actuï sobre totes les inquietuds del cor, i els faci cobrar

un sentit precís que assenyali un camí i impulsí a seguir-lo. Aquest esdeveniment pot ser de tipus molt divers, i la seva càrrega emocional pot tenir més o menys entitat. El més important, igual que passa amb la inquietud de cor, és que es llegeixi i s'interpreti en l'oració.

El detonador pot ser una moció divina en l'ànima, o la trobada inesperada amb el món sobrenatural, com el que li va passar al Papa Francesc quan era a prop dels 17 anys. Era un dia de setembre, i es preparava per sortir de festa amb els seus companys. Però va decidir passar abans un moment per la seva parròquia. Quan hi va arribar, hi va trobar un sacerdot que no coneixia; el va impressionar el seu recolliment, per la qual cosa va decidir confessar-se amb ell. «En aquesta confessió em va passar una cosa estranya, no sé què va ser, però em va canviar la vida; jo diria que em van sorprendre

amb la guàrdia baixa», evocava al cap de mig segle. I ho interpretava així: «Va ser la sorpresa, l'estupor d'una trobada; em vaig adonar que m'estaven esperant. Des d'aquell moment, per a mi Déu és el que et *primereja*. Un l'està buscant, però Ell et busca primer».[9]

Altres vegades, el detonador serà l'exemple de lliurament d'un amic proper: «el meu amic s'ha lliurat a Déu, i jo què?»; o la seva invitació amable a acompanyar-lo en un camí concret: aquell «Vine i ho veuràs» (Jn 1,46) de Felip a Natanael. Fins i tot podria ser un esdeveniment aparentment trivial, però carregat de significat per a qui ja té la inquietud al cor. Déu sap com servir-se de fins i tot coses molt petites per remoure'ns l'ànima. Això li va passar a sant Josepmaria quan, al mig de la neu, el va anar a trobar l'Amor de Déu.

Tanmateix, sovint, més que d'una detonació es tracta d'una decantació, que es produeix senzillament en la maduració gradual de la fe i l'amor, a través de l'oració. A poc a poc, gairebé sense adonar-se'n, amb la llum de Déu, s'assoleix una certesa moral sobre la vocació personal, i es pren aquesta decisió, amb l'impuls de la gràcia. El beat John Henry Newman descrivia magistralment aquest procés, quan recordava la seva conversió: «La certesa és instantània, es produeix en un moment concret; el dubte, en canvi, és un procés. Jo, encara, no caminava a prop de la certesa. La certesa és una acció reflexa: és saber que un sap. I això és una cosa que no vaig tenir fins poc abans de la meva conversió. Però (...) qui pot dir el moment exacte en què la idea que un té, com els platerets de la balança, comença a canviar, i el que tenia més probabilitat a favor d'un costat comença a ser dubte?».[10] Aquest

procés per decantació, en el qual s'arriba a madurar una decisió de lliurament a poc a poc i sense sobresalts, és en realitat d'ordinari molt més segur que el procés provocat pel fulgurant llampec d'un senyal extern, que fàcilment ens pot enlluernar i ens confon.

En qualsevol cas, quan es produeix aquest punt d'inflexió, no només s'aclareix la nostra mirada: també la nostra voluntat es veu moguda a abraçar aquest camí. Per això, sant Josepmaria va poder escriure: «Si em pregunteu com es nota la crida divina, com se n'adona un, us diré que és una visió nova de la vida. És com si s'encengués una llum dins nostre; és un impuls misteriós».[11]

La crida és llum i impuls. Llum en la nostra intel·ligència, il·luminada per la fe, per llegir la nostra vida; impuls al nostre cor, encès en amor de Déu, per desitjar seguir la invitació del Senyor, encara que sigui amb aquella

simpatia antipàtica pròpia de les coses de Déu. Per això, convé que cadascú demani «no només llum per veure el seu camí, sinó també força per voler-se unir a la voluntat divina».[12]

L'ajuda de la direcció espiritual

No sabem si Nicodem va consultar els altres deixebles, abans d'anar a veure Jesús o després. Potser va ser el mateix Josep d'Arimatea qui el va animar a seguir obertament Jesús, sense tenir por dels altres fariseus. D'aquesta manera, l'hauria portat cap a la seva trobada definitiva amb Jesús. Precisament en això consisteix l'acompanyament o la direcció espiritual: en poder tenir el consell d'algú que camina amb nosaltres; algú que intenta viure en sintonia amb Déu, que ens coneix i ens vol bé.

És veritat que la crida sempre és una cosa entre Déu i jo. Ningú no pot veure la vocació per mi. Ningú no es

pot decidir per mi. Déu es dirigeix a mi, em convida a mi, i em dona la llibertat de respondre, i la seva gràcia per fer-ho... a mi. Tanmateix, en aquest procés de discerniment i decisió, és una gran ajuda tenir un guia expert; entre altres coses, per confirmar que tinc les aptituds objectives necessàries de cara a emprendre aquest camí, i per assegurar la rectitud de la meva intenció en prendre la decisió de lliurament a Déu. D'altra banda, com diu el *Catecisme*, un bon director espiritual es pot convertir en un mestre d'oració:[13] algú que ens ajuda a llegir, madurar i interpretar les inquietuds del cor, les inclinacions i els esdeveniments en la nostra oració. També en aquest sentit, la seva tasca ajudarà a aclarir la mateixa crida. Es tracta, en fi, d'algú que potser ens podrà dir un dia, com sant Joan a sant Pere, en divisar en la llunyania aquell home

que els parlava des de la vora: «És el Senyor» (*Jn 21, 7*).

En tot cas, el discerniment és en bona mesura un camí personal; i així és també la decisió última. El mateix Déu ens deixa lliures. Fins i tot després del detonador. Per això, passat l'instant inicial, és fàcil que tornin a sorgir els dubtes. Déu no deixa d'acompanyar-nos, però es queda a certa distància. És cert que Ell ho ha fet tot, i ho continuarà fent, però ara vol que fem l'últim pas amb plena llibertat, amb la llibertat de l'amor. No vol esclaus, vol fills. I, per això, ocupa un lloc discret, sense imposar-se a la consciència, gairebé podríem dir d'«observador». Ens contempla i espera pacient i humilment la nostra decisió.

«Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús» (*Lc 1, 31-32*). En l'instant de silenci que va seguir l'anunci de

l'arcàngel sant Gabriel, el món sencer semblava que contenia la respiració. El missatge diví havia estat lliurat. La veu de Déu s'havia deixat sentir durant anys al cor de la Mare de Déu. Però ara, Déu callava. I esperava. Tot depenia de la lliure resposta d'aquella donzella de Natzaret. «Maria va dir: —Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules» (Lc 1, 38). Anys més tard, al peu de la Creu, santa Maria rebria de les mans de Nicodem el cos mort del seu Fill. Quina impressió deixaria en aquest deixeble nouvingut veure com, enmig d'aquest dolor immens, la Mare de Jesús acceptava i estimava una vegada més els camins de Déu: «Faci's en mi segons la teva paraula». Com no es pot donar-ho tot per un amor tan gran?

José Brage

- [1] Sant Josepmaria, *Carta 6.V.1945*, n. 42.
- [2] *Ibídem*.
- [3] J. Ratzinger, *La sal de la tierra*, Palabra, Madrid 1997, p. 36.
- [4] Sant Josepamria, notes d'una reunió familiar, *Crónica*, 1974, vol. I, p. 529.
- [5] *En diálogo con el Señor*, edició críticohistòrica, Rialp, Madrid 2017, p. 199.
- [6] Sant Pau VI, Homilia, 14.X.1968.
- [7] Sant Josepamria, notes d'una reunió familiar, *Crónica*, 1972, p. 460.
- [8] Benet XVI, trobada amb els joves a Sulmona, 4.VII.2010.
- [9] S. Rubin i F. Ambrogetti, *El Papa Francisco. Conversaciones con Jorge Bergoglio*, Ediciones B, Barcelona, 2013, p. 48.

[10] Beat J.H. Newman, *Apología pro vita sua*, Ciudadela, Madrid 2010, p. 215.

[11] *Carta 9-I-1932*, citat a *El Opus Dei en la Iglesia*, Rialp, Madrid 1993, p. 148.

[12] F. Ocáriz, «Luz para ver, fuerza para querer», *ABC*, 18.IX.2018. Disponible [aquí](#).

[13] Cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 2690.

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/alguna-cosa-gran-i-que-sigui-amor-v-com-es-descobreix-la-vocacio/> (31/03/2026)